

Тешко је написати некролог о свом некадашњем идолу.

Дупло је теже јер његов холограм данас по потреби пројектују режимски спин-доктори, његова употребна вредност одавно је истекла али се по потреби наизменично обнавља, а лиценцу на његово име и дело је откупио онај који му је годинама био антипод, искривљени одраз у прљавај бари, радикалски урук-хаи наспрам демократског вилењака.

Не знам колико је „корисно“ за члана Демократске странке да о томе пише, али, није ме срамота да звучим као Илија Чворовић. Кад год ме неко пита, ја кажем – јесте, волео сам га, Чеда је за мене био све и свја! Њему данас приписују свашта. И то што је истина и то што није истина. Оптужују га за злочине које није учинио, нешто јесте, то се зна и то признајем. Али, онда, у оно време, ја сам мислио да је безгрешан! Био сам млад и луд. Требало ми је отрежњење, да станем, да размислим.

И размислио сам.

Иронија судбине некада је у томе што нас често непријатељи боље познају и прецизније описују него наши блиски пријатељи. У праву је био велики Александар Тијанић када је још далеке 2003. године написао – „Као Чеда умреће ускоро. Као Јовановић биће сахрањен неколико деценија доцније!“

И зато – Чедо, вечна ти слава и хвала!

Да, хвала. Не верујем да ти је та реч довољно пута упућена јавно, ја је говорим искрено, постиђено и разочарано.

Стидим се због високог степена неморалности овог друштва, због незрелости и хипокризије. Због канибализма које ће ово стадо довести до границе нестајања. Због кукавичлука да се изађе из лавиринта догми и демагогије.

Видиш, уместо да као сваки амбициозни политичар-наивац подилазим предрасудама масе, да упирем у прстом у оног који је сам себе везао за стуб срама, гаде ми се они који те користе као луксузну пињату, који немилице ударају по теби и заузврат пуне џепове ситним поклонима. Презирем оне који су дошли да наплате штету на својим аутомобилима, јер су паркирали близу твог који је у знак опомене дигнут у ваздух. Они су парадигма нашег времена. Нису кривце потражили у онима пред којима су се до јуче склањали и пред којима су сагињали главе, храбро су затражили твоју главу.

Поред културе неодговорности, културу незахвалности довели смо да савршенства. То најбоље илуструје процес хапшења Милошевића.

Улоге су се брзо поделиле. Милошевић је (а тако ће бити и с Вучићем) на крају био окружен нуспродуктом своје политике, сировинама које је сам ископавао, обрађивао и користио за остваривање својих политичких циљева. У тој раскошној вили која је и у реалној и у екранизованој верзији личила на Фиреров берлински бункер није било тврдолинијаша са Осме седмице који су га устоличили, није било академика који су

његов аутистични соцнационализам подстрекивали, није било косовских кадрова који су читаву деценију користили локални апартхејд за лично богаћење, није било ни елитних ескадрона смрти који су годинама брижљиво храњени и пажљиво дресирани. Око њега је остао идеолошки, социјални и партијски талог. Сви остали су или побегли у мишје рупе још 5. октобра или су херојским јуришем прешли на супротну страну.

На тој другој, „нашој“ страни уз тебе је био само Он. Његови сарадници су покушавали да глуме функцију која им је запала, изгледајући као успаничена група људи од сена. Можда су се тада или касније запитали зашто ти? А ко други? Та улога се не додељује, она се узима.

Око свих вас била је публика жедна крви. Било чије. Светина која увек зна најбоље, која је увек незадовољна, која није навикла на срећан крај, јер добре вести руше илузију о вечитом лошем животу који су они прихватили као нужност и за који је увек неко други крив.

Међу њима су најгори они лицемери који своје лажно поштење користе као димну завесу не би ли прикрили своје покварењаштво. Они који се крију иза папирнатих кулиса, који се у вртлогу безакоња позивају на закон, који уместо императива револуције својим легализмом нуде осветничку рестаурацију. Личе ми на докторе који прекрштених руку инсистирају на овереној књижици док пацијент поред њих лежи у коми и захтева хитну реанимацију.

У таквим условима одиграна је драма коначне детронизације последњег српског Вожда. Секира кума Вујице теби је пала у руке, а све остало је била реприза историјске драме из Радовањског луга. Један је морао да умре да би милиони добили шансу за живот. Један је морао у затвор да би Србија из њега изашла.

Док Србија и даље анализира „Породицу“, научена да јој екран буде веродостојнији од уџбеничких истина, ја ламентирам над „нашом“ породицом. Растуреном, обезглављеном, завађеном.

Да, сви ми који смо од 9. марта прижељкивали и ишчекивали 5. октобар, сви ми Балашевићеви бистрооки који жртве препознајемо по имену и презимену, а не по броју и

крвним зрнцима, сви ми који Србију видимо као уређену државу и модерно друштво, спремно да се ухвати укоштац са изазовима савременог света и постане део европске породице (опет та реч!) народа, сви смо ми породица. Или смо барем некада били.

Глава те породице убијена је 12. марта, ожалошћена породица те је искључила из тестамена на скупштини која је личила на отаџбинску управу ДСС-а, а ти си постао енфант террибле српске политичке сцене, дете палог борца остављено и напуштено од најближих. Чеда је полако постајао Јовановић, а наша младост и њена једина победа остале су само сећање.

Иако сам стао без идола, нисам остао без идеологије. Иако више нисам млад, у мени и даље постоји дечје правдољубље и снага воље процвалог адолесцента. Немам право да остарим и да одустанем ако демони моје младости прете да униште будућност мојој деци.

Али, ако и не успем, због њих морам да изравнам рачуне и исправим сопствене неправде, када им се већ представљам као залудни борац за правду.

Правде и мирне савести ради, уз прљаву пружену руку понављам – Хвала ти, Чедо!

(Аутор је члан Главног одбора Демократске странке)

(Данас)